

П. К. Яворовъ

Минзухаръ

Току-що пролѣтното слънце
Изпрати първичка цѣлувка
На полето —

И ти прибърза, минзухарче,
Да вирнешъ хубава главица
Къмъ небето.

На млада пролѣтъ първа рожбо,
Кому е твоята усмивка
Росна, блага?

О, нивга младенецъ невиненъ
Така богатъ не е поглеждалъ
Майка драга!

А никаква ли черна мисълъ
Подъ грѣйнало чело не криешъ,
Цвѣте мило?
Че може утре замразено
Да клюмнешъ мъртво, щомъ си толкозъ
Подранило?

Напраздно питамъ. Ти спокойно
И радостно лице подлагашъ
На лучитъ,
Тъй щедро днеска що разлива
Засмѣно блѣсналото слънце
Въ синевитъ.

Цвѣти безгрижно! Тъй сърдцето,
Когато щастието грѣйне
И го стопли,
Не ще да знай бедитъ бждни,
Че въ него мѣсто не намиратъ
Горки вопли.